

MARITA Korpilinna

ELÄINTEN
VANHAINKOTI

Tsaarin aarre

Tsaarin aarre

Omistan tämän kirjan oikean elämän Einolle, tyttäreni sym-
paattiselle mäyräkoiralle, jonka
kautta uskon kiitosten mene-
vän kaikille kirjassa esiintyville,
itselleni jo rakkaiksi käyneille
hahmoille. Olen viettänyt heidän
kanssaan niin hauskoja kuin
liikuttaviakin hetkiä ja vilpittö-
mästi tunsin myös haikeutta tätä
viimeistä osaa kirjoittaessani.

Marita Korpilinna
ELÄINTEN VANHAINKOTI

TSAARIN AARRE

© 2016 Marita Korpilinna
Kustantaja: Books on Demand Gmbh, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand Gmbh, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-339-264-9
Kuvitus: Noora Tymi
Taitto ja kannen suunnittelu: Armi Wallenius

LUKU 1

KEPA HELTTASEN IKÄKRIISI

Rottapoika kyyristeli Kepa Helttasen huoneen ulkopuolella ja painoi korvansa ovea vasten. Strutsi oli kehottanut Rottaa hakemaan Kalkkunan lounaalle. Tavallisesti Kepa Helttanen oli ajoissa ruokailussa, mutta tänään sitä ei ollut vielä näkynyt. Huoneen sisäpuolelta kuului tuskaista ähinää ja voivottelua. Rotta huolestui ja kipitti hakemaan paikalle Strutsin, Eläinten vanhainkodin johtajan. Strutsi oli juuri koputtamaisillaan oveen, kun se lennähti auki, ja Strutsi keikahti pyrstölleen lennähdyksen voimasta. Kalkkuna rynnisti vauhdilla ohi huomaamatta lainkaan oven takana olevia. Rotta ja Strutsi katsoivat ensin toisiaan ja sitten loittonevan Kalkkunan selkää.

- On se näköjään kunnossa, Rottapoika huokaisi helpottuneena. -Luulin, että se oli saanut jonkun kohtauksen, kun niin kovaa valitusta kuului sisäpuolelta.

- Oli oikein hyvä, että hait minut paikalle, sanoi Strutsi, nousi ylös, ravisteli esiliinansa ja oikoi pyrstösulkansa. - Mistäpä sitä koskaan vanhasta kalkkunasta - tai muustakaan eläimestä - tietää, mikä vointi sattuu olemaan. Mutta mennäänpä ruokasaliin, ehkä rouva Kalkkunakin meni sinne. Toiset Rotat kantoivat äsken jo ruokia pöytään, ei anneta lounaan jäähtyä, touhusi Strutsi.

Ruokasaliin olivat kerääntyneet Eläinten vanhainkodin asukkaat, toiset pitemmän, toiset lyhyemmän aikaa talossa asuneet. Pöydän ääressä istui Ruuna Pattijalka puolisonsa Fatiman kanssa, molemmat entisiä tähtiravureita, aatelineen vuohi Pate von Mäkätin, Koira Tasakäpälä, Simpanssi Monsieur Singe, joka oli entinen ravintoloitsija ja nykyinen pääkokki Eläinten vanhainkodissa kuuden rottakokin esimiehenä. Viimeisimmäksi tulleet vanhainkodin asukit olivat Camille-kameli Algeriasta ja härkä Toro Espanjasta. Toro oli ollut aikoinaan nimeltään Grande Toro, mutta kun aktiiviajat härkätaisteluareenoilla olivat päättyneet, se muutti nimensä pelkäksi Toroksi. Samoin oli Hevonen kilpajuoksu-uransa päätyttyä muuttanut nimensä Vahvajalasta Pattijalaksi. Sitten pöydässä istui vielä Strutsin puoliso herra Karhu. Tästä mukavasta, leppoisasta, eläkkeelle jääneestä poliisista oli tullut naimakaupan myötä erinomainen turva vanhuksille. Lisäksi vanhainkodissa asusti kuusi nuorta rottakokkia, jotka työnsä puolesta touhusivat pääsääntöisesti keittiössä, mutta olivat tarpeen tullen muutenkin apuna vanhainkodin pienissä askareissa.

Kalkkuna istahti paikalleen. Sen silmäluomet punoittivat, mutta muuten se näytti melko normaalilta, joskin vaisulta. Tänäpä Kalkkuna ei jaksanut ottaa osaa keskusteluun, vaikka yleensä sillä oli vankka mielipide asiasta kuin asiasta. Oli kovin outoa nähdä Kalkkuna niin apeana. Strutsi päätti piristää tunnelmaa.

- Mitä jos tehtäisiin jotakin mukavaa? Kevät on jo pitkällä, emmekä ole aikoihin käyneet missään! puheli Strutsi tekopirteästi.

- Sinähän, Kepa, halusit joskus tehdä retken Korkeasaareen, eikö vain? Lähdetäänkö käymään siellä?

- Mie oon muuttant mieltäin sen retken suhteen. Siel joutuu kävelemmää enkä mie jaksa. Ja mitäpä niit vangittui elläinraukoi kahtelemmaa., mutisi Kalkkuna ja söi lounastaan haluttoman näköisenä.

- No jotakin muuta sitten? Strutsi yritti reippaana.

- Menkää mihi lystääte, mie en jaksa, puuskahti Kalkkuna, lopetti ruokailunsa ja poistui pöydästä.

- Mikäs Kepaa vaivaa, ihmetteli Pattijalka. - Yleensähän se on niin pirteä. Nyt se on kuin maansa myynyt.

- Minä juttelen Kepan kanssa, sanoi silloin Vuohi. - Ehkä hänen mielentilaansa löytyy jokin selitys.

Muut vanhukset nyökkäilivät. Vuohi jos kuka olisi oikea tyyppi puhumaan Kalkkunan kanssa. Vuohi oli sivistynyt eläin, aatelinekin oikein, ehkä hän saisi Kepan avautumaan. Vuohi meni ruokailun jälkeen Kalkkunan huoneen ovelle ja koputti. Kun vastausta ei kuulunut, Vuohi avasi varovasti oven ja astui sisään. Kalkkuna kyyhötti ikkunan ääressä ja katseli apeana kaukaisuuteen. Vuohi istahti viereiseen tuoliin ja alkoi myös katsella ulos. Pitkään aikaan kumpikaan ei sanonut mitään. Sitten Kalkkuna alkoi puhua.

- Tiiät sie Pate et mie oon vanha.

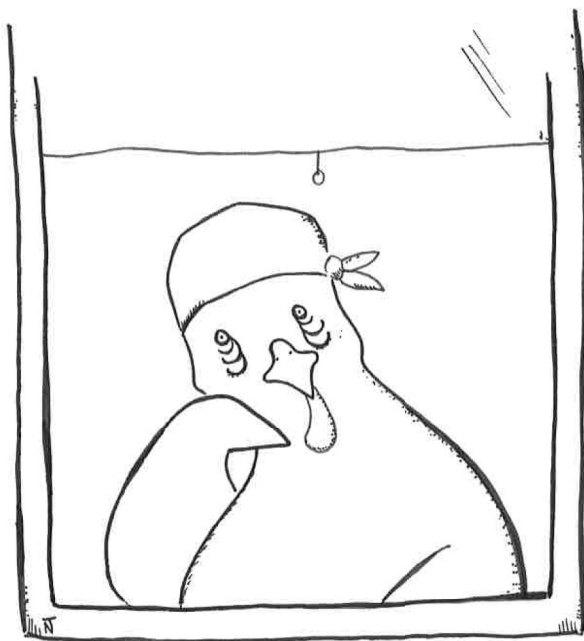
- Tiedänhän minä, vastasi Vuohi.

- Mie vaa ihmettelen, et mihin miun elämäin on oikein mänt. Ihanko kaik vuuet ois hävint kokonaa pois lapsuuve ja vanhuuve välist. Niiko olis just heränt monekymmene vuuen koomast ihmetlemää et miten mie oonki näin vanha.

- Niin.

- Ja ku mie en ennää jaksa mittää. Kaik tuntuu nii raskassoutuselt, liikkumine ja ajattelemineki.

- Niin.

- Ja mitä mie oon saant aikaseks? Koha häntä oon hötkyilly mukamas kiireessä sinne ja tänne.

- Niin.

- Ja nytkö mie sit ruppeen ajattelemaa mitä ois pitänt tehdä, ko siihe tekemissee ei ennää oo mahdollisuuksii eikä aikaa eikä sen puolee voimiikaa?

- Niinhän siinä usein käy.

- Miksen mie nuoren tehny mittää tähellist?

- Ei monikaan tee.

- Onks miun elämälläin ollu mittää virkaa?

- Sitä moni muukin miettii. Mutta ainakin täällä vanhainkodissa olet monet kerrat pitänyt iloa yllä vaikeissakin tilanteissa ja jaksanut suhtautua myönteisesti elämään. Ja monet asiat olisivat jääneet suunnitteluasteelle, jos et olisi huolehtinut niiden viemisestä loppuun saakka. Olet pitänyt huolta ystävästäsi, kun he ovat olleet huolenpitoa vailla. Niin, ja olet sinä tehnyt monta kalkkuna lastakin tähän maailmaan. Heissä sinun hyvät puolesi jatkuvat. Kaikki eivät ole onnekkaita siinäkään asiassa.

- Ootsie Pate tosissais tuota mieltä? Kalkkuna heräsi hieman apatiastaan. - Ehä mie oo tuolt kantilt asioit aateltkaa.

- Muut ajattelevat, hymyili Vuohi.

- Kuule Pate, miust tuntuu et miul maistuis hyvät kahvit, sanoi Kalkkuna ja nousi ripeästi seisomaan. - No tuutsie, nyt mennään.

- Mennään, mennään, heti kun pääsen ylös tästä tuolista, myhäili Vuohi partaansa ja alkoi hitaasti kammata itseään pystyyn.

Kalkkuna ja Vuohi ehtivät sopivasti jälkiruokakahville. Valtava naurunremakka raikui käytävälle saakka, joten tullessaan saliin Kalkkuna ja Vuohi utelivat syytä railakkaaseen ilonpitoon.

- Lähti juttu vähän kaviosta, kun tässä pähkäilimme vanhainkotiä. On Iltaruskoa, Ehtoovillaa, Hopealinnaa ja sen sellaista, hirnui Hevonen pyyhkien naurunkyyneleitä poskiltaan. - Siitä pääsimmekin sitten lasten päiväkoteihin. Ryhmien nimet ovat aina niin äärettömän herttaisia. On Pikku tiaisia, Päästäisiä, Leppäkerttuja, Sinivuokkoja ja sitä rataa. Ajateltiin, että mitä jos kertaheitolla vaihdettaisiin nimet räväkämpiin, esimerkiksi Pikku luteet, Törkymöykkyset, Pienet Täit tai jotain. Vanhainkodeissakin voisi olla Ikäloput, Vanhat pierut, Kalkkikset, Fossiilit ja niin edelleen.

Hevosen oli pakko lopettaa, sillä se hirnui niin, että henki oli salpautua. Muutkin vanhukset nauroivat läikähtyäkseen niin että kahvit ja Simpanssin leipoma mainio suklaakakku olivat mennä väärrään kurkkuun. Strutsi yritti ensin toppuutella vanhuksia hillitympään käytökseen, mutta puhkesi itse niin hysteeriseen hihitykseen ettei siitä ollut järjestyksen pitäjäksi. Vuohi vilkaisi Kalkkunaa ja huomasi, että tämäkin kaakatti helтта punaisena muiden mukana.

KRIISINHALLINTAA KALKKUNALLE

- Kuulehan kuomaseni, puheli Koira Tasakäpälä eräänä päivänä ystävälleen Vuohelle, kun kaverukset makoilivat vetelästi pihalla nauttimassa myöhäiskevään auringosta. - Olen pannut merkille, että Kepa ei ole oikein oma itsensä. Mistäköhän se johtuu?

- Vanhuuskriisistä, vastasi Vuohi.

- Vanhuuskriisi? ihmetteli Koira. - Mikä se on?

- Oletko vielä liian nuori, kun et tiedä? kysyi Vuohi virnistäen.
- Vanhuuskriisi saattaa kohdata ketä vain, joka tarpeeksi kauan elää, se jatkoi vakavoituen. - Eikä se ole mikään naurun asia, vaikka se välillä huvittaakin. Siinä tilanteessa pohtii paljon mennyttä, koska tulevaa on huomattavasti vähemmän. Ja sitten vain ihmettelee, mihin nuoruus katosi ja mistä kaikki sairaudet ja krempat tulivat.

- Jaa, no ei minulla varmaan ole sellaista vanhuuskriisiä. Ehkä huomaisin, jos olisi, mietti Koira otsa kurtussa. - Mutta en minä ole nuorikaan enää, se jatkoi.

- Niin, vanhoja tässä kaikki ollaan paitsi Rotat, eivätkä Strutsi ja Karhukaan vielä ikäloppuja ole, sanoi Vuohi.

Vielä kerran tapaamme Eläinten vanhainkodin asukkaat tässä humoristisen vanhustrilogian viimeisessä osassa. Mukana ovat vanhat tuttumme: aatelinen vuohi, herrasmieskoira, ravintoloitsija-sirkustaitelija simpanssi, entiset tähtijuoksijahevoset, karjalaiskalkkuna, kameli ja härkä. Henkilökunnan puolella häääävät edelleen emäntä Strutsi puolisonsa Karhun kanssa, ja keittiössä puuhastelevat reippaat rottapojat. Henkilökuntaa on liian vähän niin kuin kaikissa vanhainkodeissa, ja niinpä töitä jakamaan otetaan sympaattinen nuori mäyräkoira Eino Mäykky, joka onkin oiva lisä kaikenkarvaiseen joukkoon.

Tässä kirjassa eläimet lähtevät Kepa Helttasen ikäkriisin innoittamina nostalgiamatkalle Karjalaan ja sieltä edelleen kohti Pietaria. Taas arempien päätä huimaisi, vaan ei vanhusten. Mutta kuka mahtaakaan ilmestyä jälleen kuvioihin uusine metkuineen häiriköimään ja aiheuttamaan sekaannusta mm. kaksipäisten kotkien konferenssissa Pietarissa? No, vanha arkkihollinen Korppikotka tietenkin.

Lisäksi vanhusten uusi mieliharmi, ylipäällikkö Nikolai Näätä, on kuin takiainen Vuohen kimpussa, koska uskoo vahvasti Vuohella olevan salaista tietoa tsaarin aarteesta. Alkaa jännittävä piirileikki: kumpi saa maailman herruuden, Korppikotka vai Nikolai Näätä? Vanhukset ovat ahtaalla, mutta apua saadaan Pietarin kulkukoirilta sekä jälleen kerran sieltä, mistä sitä vähiten odottaisi. Saavatko vanhukset vihdoinkin ansaitun rauhan vai eivät?

9 789523 392649